

hafva *d-fvit* oss ur kosan. Deraf adjektivet Väderdrifven. — *D. ned*, tillbaka, se *Neddrifva*. *Tillbakadrifva*. — 5) Sätta i rörelse. Säges om mekaniskt verkande krafter. *Vatnet d-fver hjulet och hjulet hela maskinen. En qvarn, som d-fves af vatten. Verk, som d-fves med vatten, med ångmaskin, med handkraft.* Brukas äfv. absolut, t. ex.: *Fjädern d-fver starkt, för starkt.* — 6) (i utsträckt mening) Hålla i gång (fabrik, manufaktur, o. s. v.), utöfva, t. ex.: *Han d-fver tio väfstolar; d. en fabrik, ett yrke, ett handverk; d. handel, handelsrörelse. D. en sak vid domstolen, der sköta, bedrifva den. D. otukt, se Bedrifva. D. en sats, försvara riktheten af en sats och söka utbreda öfvertygelsen derom.* — *D. in, ned, omkring, upp*, se *Indrifva*, &c. — *D. igenom*, drifva en sak så, att den får framgång; se vidare *Genomdrifva*. — *Syn. Se Idka, Bedrifva.* — 7) (fig.) Tvinga, förmå; bringa i ett visst tillstånd. *D. någon till något. Nöden har ej d-fvit honom dertill. Han gjorde det, d-fven af hat, af behof. D. någon till det yttersta, till förtviflan. D. någon till ljugare, öfverbevisa någon derom, att han ljugit.* — 8) (fig.) Förmå någon att med skyndsamhet verkställa en sak. Nyttjas i denna bem. endast i förbindelse med partikeln *på*, både om människor och djur. *D. på en arbetare, förmå honom att arbeta raskare. D. på en häst, en åsna, en oxe, tvinga dem att gå, springa fortare.* — Objektet kan äfv. vara själva arbetet, t. ex.: *Han d-fver raskt på arbetet, på utgifningen, tryckningen, o. s. v.* — 9) (fig. om sak) Utsträcka, gifva utsträckning, låta något komma till en viss höjd, grad, punkt. *D. något för vida. D. skämtet allt för långt. D. sin oförsämdhet, oblyghet, skamlöshet, fräckhet ända derhän, att . . . . D. sin frikostighet ända till slöseri. D. saken till det yttersta.* — 10) Säges om träd och växter i allmänhet, när de åt sina delar meddela tillräcklig näring för tillväxt och utveckling. *Träden börja att d. knoppar. Den nysådda säden har redan börjat d. brodd.* Brukas ofta absolut, t. ex.: *Träden hafva börjat d.* — 11) Medelst genom konst frambringad värme, i drifhus eller drifbänk påskynda växters utveckling, för att förr, än i fria luften kan äga rum, erhålla af dem frukt eller blommor. — 12) (med.) Säges om ämnen, medel, som ur kroppen aflägsna vissa vätskor. *Detta medel d-fver svett, urin.* Man har deraf adjektivena Svettdrifvande, Urindrifvande. — *D. út*, se *Utdrifva*. — 13) (mål.) Se *Fördrifva*. — 14) (sjöt.) Se *Dikta*, II. — 15) (tekn.) Medelst trä- eller stålhamrar bearbeta till plåtar eller bleck utslagna metaller, så att de antaga åtskilliga, allt efter behofvet afpassade former. *D. guld, silfver, koppar, bleck.* — 16) (fam. o. pop.) *D. till*, gifva ett eftertryckligt slag. — V. n. 1) a) Framföras af bläst, vågor, ström- eller luftdrag. *Snön d-fver. Molnen, skyarne d. mot norden. Drifved, som d-fver på hafvet. Flottimmer d-fver utför strömmen. Isstycken, som d. på sjön, med floden. Röken d-fver åt vester.* — *D. af, bort, fram, förbi*, af bläst o. s. v. bort-, fram-, förbiföras. *D. igenom*, af bläst o. s. v. föras igenom. *D. ihóp, in, ned, omkring, undan*, af bläst o. s. v. hop-, in-, kring-, ned-, undanföras. *D. upp*, af luftdrag föras uppåt, t. ex.: *Röken d-fver upp, uppstiger.* — *D. út*, af luftdrag utföras, t. ex.: *Röken d-fver ut genom fönstret. Röken d-fver ut*, drager ut ur skorstenen, slår ej in. — b) (sjöt.) c) *D. för tackel*

och tåg ell. blott *d.*, utan segel framdrifvas af en häftig storm. *Skeppet dref på en klippa*, vräktes af stormen emot en klippa. *D. till lands, i t.* — *β) D. för ankar* ell. blott *d.*, säges om ett fartyg, då ankartåget genom storm sprungit eller ankaret blifvit lösröckt och släpar på botten. — *γ) Säges äfv. om ett fartyg, då det i svår storm nödgas gå för blott ett eller ett par segel, utan att kunna hålla sin kosa. D. för ett segel, för focken.* — 2) (fig. om människor) Gå sysslolös omkring, utan sysselsättning eller ärende. *Förnöta tiden med att gå och d. på gatorna. D. omkring* har samma betydelse. — 3) (jäg.) Se *Drifva*, v. a. 3. *En bössa d-fver väl*, skjuter väl. — 4) Se *Drifva*, v. a., 10. — 5) (myntv.) Säges om bly, när det vid adrifning af silfver kommit i smältning. *Blyet d-fver.* — 6) (med.) *Svetten d-fver ut*, går ut ur kroppen genom porerna; *d-fver in*, drager sig ifrån huden tillbaka in i kroppen.

DRIFVA, f. 1. Hop, hög af något sammandrifvet. Säges om snö, äfv. om sand. *En d. af snö, sand. Snön har der lagt sig i d-fvor, höga som små hus.* — Bildar sammansättningen Snödrifva.

DRIFVANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man drifver eller något drifves (se *Drifva*, v. a., alla bem., utom 3, 8, 10 o. 16). *Fiendens d. ur landet. Boskapens d. på bete. Skeppets d. af strömmen ur rätta kosan. En qvarns d. af vatten. En fabriks d. med ångmaskin. Ett yrkes, en handels, en fabriks d. Hans d. till det yttersta kan hafva till följd, att . . . . Skämtets d. allt för vida.* — 2) Verkingen, då något drifver (se *Drifva*, v. n., bem. 1 o. 3). *Molnens d. öfver himmelen. Snöns d. Hundarnes d. på jagt.* — 3) Handlingen, då någon drifver (se *Drifva*, v. n., bem. 2).

DRIFVANDE, part. akt. af *Drifva*, v. a. o. n. *Komma d.* (Med.) *D. medel*, som drifver urin. — Brukas adjektivt i samma bem. som Driftig, t. ex.: *En d. man.* Säges dock så blott i dagligt tal.

DRIFVARE, m. 3. 1) En, som drifver (i aktiv bem.). Brukas endast i några sammansättningar, såsom: Pådrifvare, Boskapsdrifvare. — 2) Se *Drifhjul*. — 3) (svärdfej.) Verktyg, som begagnas till att drifva fästet på tången. — 4) (skeppst.) Ett segel, liknande ett läsegel, som hissas på gaffelnocken akter om mesanen, eller en kutters storsegel.

DRIFVAREBOM, m. 2. pl. — *bommar*. (skepp.) Stång, som utskjutes ifrån mesanbommen, och tje-nar till att utsträcka drifvarens underlik.

DRIFVED, m. 3. sing. Ved, som ifrån hafvet drifves i land. Jfr. Driftimmer.

DRIFVEN, part. pass. af *Drifva*. *D-et ar-bete*. Nyttjas adjektivt i det mindre brukliga uttrycket: *D. stil*, flytande, lätt och ledig stil.

DRIFVERK, n. 3. Maskin, som drifves af hjul, medelst vatten-, fjäder-, ångkraft, o. s. v.

DRILL, m. 2. I. 1) Se *Drillborr*. — 2) (åkerbr.) Benämning på hvarje af de åslika, långa upphöjningarna af jord på en plöjd åker.

DRILL, m. 2. II. (af ital. *Trillo*) Sång- eller spelsätt, bestående deruti, att tvenne jemte hvarandra liggande toner flera gånger hastigt och tätt vexlas om med hvarandra.

DRILL, m. 3. III. Se *Mandrill*.

DRILLA, v. a. I. 1) Borra med drillborr. — 2) (fig. fam.) På listigt och fint sätt genomdrifva, leda, utföra något. *D. en sak.* — *Drill-lande*, n. 4. o. *Drillning*, f. 2.